

[Indenrigsministeren.]

vender sig imod, og hvis de blev umuliggjort eller et saa alvorligt Memento tilvejebragt overfor Hjælpekassebestyrelserne, som dette Lovforslag indeholder, vil jeg anse det for overordentlig sandsynligt, at ogsaa det ærede Medlems Ringsted-Hjælpekasseregnskab ved Slutningen af Sommertiden vilde have taget sig anderledes ud, end Tilfældet nu er. Det ærede Medlem ryster paa Hovedet og fortæller, at Københavns Kommune efter dette Lovforslag ikke vilde kunne anvende mere til Hjælpekasseunderstøttelse end 2 460 000 Kr. i indeværende Regnskabsaar. Jeg maa her minde det ærede Medlem om, at dette Beløb ligger over det samlede Hjælpekassebeløb for det hele Land for blot ganske faa Aar siden, i et Regnskabsaar, som var præget af akkurat de samme, ja, endnu dyberegaaende Vanskeligheder end dem, vi i Øjeblikket staar i. Jeg maa minde det ærede Medlem om, at i 1920—21 laa Hjælpekassehjælpen for det samlede Land ikke højere end det Beløb, der nu vilde blive stillet alene til Københavns Raadighed, og de Kroner, der den Gang udbetaltes, havde gennemsnitlig en Værdi af 70 Ø., medens Pristallet laa 60 Points, ja, endnu mere over det Pristal, som vi har i Dag. Nej, det ærede Medlem maa, naar han taler om Grundsyn, som ligger bag Opfattelser af Lovgivningen og bag Forvaltningen, ikke glemme, at man fra socialdemokratisk Side ved sin Agitation paa dette Omraade er naaet til at give talstærke Kredse i Befolkningen den Opfattelse, at hvis man i denne eller hin givne Situation kommer i Vanskeligheder, saa er Henvendelse til Hjælpekassen det ganske naturlige, det ganske selvfølgelige. Man har saa meget stærkere erhvervet sig denne Opfattelse, som man stadig hører prædikeret fra socialdemokratisk Side — det er ogsaa kommet frem gennem det ærede Medlem Hr. Hækkerups Udtalelser her i Dag — den Lære, at Hjælpekasserne skal udstyres med ubegrænsede Midler, thi det vil være nødvendigt for at undgaa, at Folk søger Fattighjælp. Men det ærede Medlem ved, at det er saaledes — og saaledes bør det ogsaa være —, at det er en ganske anderledes tung Gang at gaa til Fattigvæsenet, til det ærede Medlem i Ringsted og bede om Fattighjælp, en ganske anderledes tung Gang end at gaa til Hjælpekassen og bede om Hjælp. Derfor tror jeg ikke, at man uden videre skal gøre Antallet af Personer, som søger Hjælpekassen, sammenfaldende med det Antal af Personer, som, hvis Hjælpekassehjælpen formindskedes og

Adgangen til at opnaa den gjordes vanskeligere, vilde være henvist til Fattighjælp. Men det er en Grundfejl, det ærede Medlem gør sig skyldig i i sin Betragtning. Efter den Udvikling, som vi siden 1913 har gennemløbet paa dette Omraade, er en fastere opbygget Hjælpekasselovgivning absolut fornøden. Hjælpekasseloven og Hjælpekassen kan ikke fortsat være den sociale Lov og den sociale Institution, som udsletter alle Grundlinier, der fastsættes i saa at sige al anden social Lovgivning, og det er virkelig det, man i Hjælpekasseforvaltningen er i Færd med at gøre, og det er det, som den gældende Hjælpekasselovgivning faktisk giver Plads for.

Efter at de Beløb, som udbetales gennem Hjælpekasserne, er blevet saa overordentlig betydelige, som Tilfældet er, er det ogsaa fornødent, at Maksimalgrænser fastsættes baade for Kommunernes Ydelser og for Ydelserne til de enkelte, af Hensyn til Fremskaffelsen af nogenlunde Ligelighed overfor denne Lovgivning, baade for Skatteyderne og for dem, der er i Trang. Nu ligger det hele paa en saadan Maade, at der er fri Bane, baade for en Karrighed overfor Trang, som er urimelig, og for en Ødselhed som den, vi ser udfolde sig i adskillige af Danmarks Købstæder. Derfor betyder det ogsaa grumme lidt, at man henviser til, hvad Schlichtkrull har skrevet i sin Bog i 1913, og hvad denne eller hin Person har skrevet i et Ugeskrift paa det Tidspunkt, da Brugen af Hjælpekasselovgivningen, om jeg saa maa sige, laa i Svøbet endnu, da man endnu slet ikke havde udviklet sig til de Opfattelser, som finder deres Udtryk i det Hjælpekasseforbrug, som nu findes mange Steder rundt om i Landet. Efter de Oplysninger, som nu og da fremkommer i Dagspressen, og som Indenrigsministeriet bedst muligt søger at følge, viser det sig, at der ikke faa Steder i Kommunerne anvendes Hjælpekassemidler til Formaal, som faktisk intet som helst har med Hjælpekassens Opgave at gøre. Det ærede Medlem ved dette særdeles vel, lige saa vel som jeg. Vi har nylig fra Esbjerg faaet Meddelelse om, at man der synes at mene, at Hjælpekasserne er en Institution, som har til Formaal at udjævne sociale Uligheder. Hvis de Oplysninger, jeg i dette Øjeblik besidder, passer — og jeg har nogen Grund til at tro, at dette er Tilfældet —, synes det, som om man virkelig dér har tilegnet sig den Opfattelse, at hvis Personer indenfor de forskellige Samfundsklasser ikke har naaet de Indkomster, som man i sin Visdom i Esbjerg mener tilkommer disse Personer, disse Sam-